

nis verliezen, aangezien men zich moeilijk kan voorstellen dat iemand zich zeker stelt, zonder daarbij minstens een moreel belang te hebben. Het genoemde onderscheid vindt evenwel geen steun in de wet.

Dat de zaakvoerder belang heeft bij de versterking van de kredietwaardigheid van de vennootschap, kan evident lijken, doch dit sluit het kosteloos karakter van de zekerheidstelling niet uit. Voor de beoordeling daarvan is het niet de vraag of de zekerheidsteller belang heeft, maar wel of hij een vergoeding ontvangt die – rechtstreeks of onrechtstreeks – aanwijsbaar in verband staat met de zekerheidstelling.

24. De stelling, volgens dewelke een zaakvoerder of bestuurder nooit een kosteloze zekerheidsteller kan zijn, vertrekt trouwens van een premisse, die *in abstracto* wordt geformuleerd, zonder dat zij de toets van een concreet onderzoek doorstaat. De toekenning van een door de zaakvoerder van een vennootschap gewaarborgd krediet leidt immers niet noodzakelijk tot het verwerven of veilig stellen van het inkomen van de zaakvoerder. Een niet oordeelkundig toegekend of aangewend krediet kan soms zelfs de oorzaak zijn van de staking van betaling van een vennootschap, of althans deze versnellen, waardoor de zaakvoerder zijn inkomen uit de vennootschap (vroeger) verliest. Wanneer een zaakvoerder niet als kosteloze zekerheidsteller kan worden beschouwd, zou hij zelfs in die hypothese niet kunnen bevrijd worden.

Bij de beoordeling van de vraag of tegenover de verbintenis van de zekerheidsteller een tegenprestatie staat van de schuldenaar – waardoor ze niet kosteloos is –, kunnen trouwens de bedoelingen of verwachtingen van de zekerheidsteller bij het aangaan van de zekerheidstelling niet doorslaggevend zijn, maar enkel de daadwerkelijk genoten voordelen (vgl. M. DEBUCQUOY, “De wet van 20 juli 2005: koppel verschonbaarheid en bevrijding uit elkaar”, *T.R.V.* 2006, 447; M.E. STORME, “Actualia Zekerheden”, *C.B.R.* mei 2006, 23).

25. Uit geen enkel voorliggend element blijkt dat appellante enige vergoeding ontving als tegenprestatie voor de door hem verleende zekerheidstelling.

Evenmin blijkt dat de toekenning of het behoud van een bezoldiging als zaakvoerder van de BVBA Sublimo afhan-

kelijk was van de verleende zekerheidstelling. Dit kan niet besloten worden uit de loutere bewering van geïntimeerde dat de zakelijke relatie die bestond tussen haar en de BVBA Sublimo zou beëindigd zijn, indien hij zich niet zeker stelde voor de vordering van geïntimeerde op de BVBA Sublimo. De zekerheidstelling was kosteloos.

26. Aangezien geïntimeerde nagelaten heeft tijdig de verklaring te doen, voorgeschreven door artikel 10, 1° van de wet van 20 juli 2005, is appellante bevrijd, zonder dat het noodzakelijk was dat hij op zijn beurt de verklaring, voorgeschreven door artikel 10, 3° van dezelfde wet indiende en zonder dat dient onderzocht te worden of zijn verbintenis al dan niet in verhouding was met zijn inkomsten en zijn patrimonium.

Incidenteel hoger beroep – Vordering wegens tergend en roekeloos hoger beroep

27. Gelet op de gegrondheid van het hoger beroep, zijn zowel het incidenteel hoger beroep van geïntimeerde als haar vordering wegens tergend en roekeloos hoger beroep ongegrond.

Om deze redenen,

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

(...)

Verklaart het hoger beroep van appellante ontvankelijk en gegrond;

Doet het bestreden vonnis teniet en, opnieuw rechtdoende:

Zegt voor recht dat appellante bevrijd is van zijn verplichtingen ten aanzien van geïntimeerde op grond van de verbintenis die hij aanging op 24 januari 2002;

Verklaart de vordering van geïntimeerde ten aanzien van appellante ontvankelijk, doch ongegrond;

Wijst het incidenteel hoger beroep van geïntimeerde, evenals haar vordering wegens tergend en roekeloos hoger beroep af als ontvankelijk, doch ongegrond;

(...)

Noot

Zie noot L. VAN DEN STEEN onder hof van beroep Luik 4 oktober 2005, in dit nummer, p. 275.

Note

Voy. note L. VAN DEN STEEN sous cour d’appel de Liège 4 octobre 2005, dans ce numéro, p. 275.